

Danes pa zbral se nešteti je v stolici zemlje slovenske,
 Slavljete prekrasno slavit: soho spominsko razkrit. —
 Padel je zástor . . . In rod z navdušenim srcem pozdravlja
 Pevca Ilirije, sólz rôsno je mnogo oko.
 Kaj ne? Kakó ne? Krasán je v sreči in svóhodi zlati
 Robstva bolestni spomin, sveto rešnika ime.
 Robje pa bili smo mi; trdó nam je rámena žulil
 Jarem tujinstva, temà krila je naše nebo.
 V temi zasínil je zor rešnika Vodníka na nebu:
 Bujno prodril je temò, jasno med nas posíjal.
 Danes pa — praznik le-tá pričuje, da svita se v jutru
 Lepši, še lepši nam dan, polne svobodnosti čas.
 Skoraj bo, skoraj bo tu . . . Le srčno za njim — za Vodníkom —
 S praporom bojnim naprej dvignimo, bratje, se v boj!
 Blagor mu, kdor se za dom očetni bojuje, žrtvuje:
 Národov sveti vladar blágoslov svoj mu rosi,
 V srcih potomcev živi vekovito v svetlôbi nebesni,
 Z lávorom zlati spomin venča hvaležni mu sin!

M. O.

III.

Vodníku,

povodom odkritja njegovega spomenika.

Odstrt je kip. — Pogledov tisoč jasnih
 Obrača se na spomeník.
 Odstrt je kip — in vzklikov tisoč glasnih
 Odmeva: Slava ti, Vodník!
 Postavil rod ti kip je vekoviti
 In danes ti ga z vencí slave kiti.

Tod živel si, tod deloval, — ne záse,
 Temveč za dragi narod svoj.
 Modric nečuvenih slovenskih glase
 Mu prvi bajal duh je tvoj.
 Strmeč poslušal prs je tvojih jeke,
 Posluša še je in je bo na veke!

Pastir duhovni pasel si naš narod,
 V svetišči vcepljal vanj krepost;
 In kot učitelj rahlo v mladi zarod
 Naukov vsajal si blagost.
 V svetišči, v šoli, v miru, tudi v boji
 V prosep si živel domovini svoji.

Mrtvó telo strohnelo ti je v zemlji,
 Duh tvoj med nami pa živí;
 In spomeník na kamenitem temlji
 Nam glasno danes govori:
 »Spomin si večén v narodu osnuje,
 Kdor Bogu, bratu, domu se žrtvuje!« —

A. M.

